

Høringer: Urimelig korte svarfrister - Skærpet straf for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet - Skærpede udvisningsregler - Underretning ved udgang og løsladelse

Advokatsamfundets Fonds Hæderspris 2011

Erstatningsnævnets Årsberetning 2010

64. Udvisning - EU-borger - Røveri, butiksk-
65. Beviser - Videoovervågning - DNA - Varetægtsfængsling
66. Våben - Skydevåben i det offentlige og private rum - Betinget straf - Varetægtsfængsling
67. Salær - Rejseforbehold
68. Anklageskrifter - Afvisning
69. Familieliv, retten til - Menneskerettigheder - Erstatning for tort - Dansk sag
70. Narkotika - Kokain - Samfundstjeneste
71. Vold og trusler mod myndigheds personer - Betinget straf
72. Respekt for menneskeliv - Menneskerettigheder - Politiskyderi - Undersøgelse heraf - Belgisk sag

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Justitsministeriet Specialudvalg
Civil- og Politiafdelingen

Amagertorv 11
26. maj 2011

Vedr.: Høringer med urimelig korte svarfrister.

Den 18. ds. kl. 15.15 fremsendte Specialudvalget en høring med følgende bemærkning: "Frist for eventuelle bemærkninger skal ske senest i morgen torsdag kl. 12.00."

Den 19. ds. kl. 15.53 fremsendte Specialudvalget tre nye høringer med følgende bemærkning: "Eventuelle bemærkninger skal sendes til Morten N. Jacobsen på mail ... senest mandag den 23. maj 2011 kl. 12.00."

Igen beklagede Justitsministeriet den sene udsendelse.

Den 20. ds. var som bekendt Store Bededag, og de pågældende mails var sendt nær arbejdstids ophør.

Landsforeningens bestyrelse har ikke med de valgte høringsfrister mulighed for at undergive materialet en forsvarlig behandling og er derfor afskåret fra at reagere på de pågældende høringer.

Bestyrelsen skal henstille, at arbejdsgangen i Specialudvalget tilrettelægges, således at deltagerne har mulighed for at tage stilling til, om man har bemærkninger til det udsendte materiale.

Som det fungerer nu, er der tale om useriøs betjening af Specialudvalgets medlemmer.

På bestyrelsens vegne

Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
7. juni 2011

Vedr.: Sagsnr. 2011-730-1363. Høring over forslag til lov om ændring af straffeloven (Skærpede straffe for hjemmerøveri og organiseret indbrudskriminalitet)

Justitsministeriet har med mail af 25. maj 2011 anmodet Landforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 8. juni 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at lovforslaget er fremkommet i forbindelse med forhandlinger om at forringe efterlønnen. På trods af, at Justitsministeriet meget vel ved, at strengere straffe har meget begrænset hvis overhovedet nogen effekt på kriminaliteten, har man valgt at fortsætte en uheldig udvikling, hvor man som signalpolitik og uden saglig begrundelse skærper straffene på forskellige områder uden at gennemtænke en sammenhængende kriminalpolitik.

Som bekendt har man i marts haft en høringsrunde om at lukke folk ud af fængslerne tidligere, fordi fængslerne er overbelagte, hvilket fører til nedslidning af personale og lokaliteter, men ikke mindst er særdeles nedslidende for de indsatte, der staves sammen på i forvejen for små celler og uden fornødne tilbud om arbejde og resocialisering. Overbelægningen er summen af de gennem foregående år gennemførte strafskærpelser.

Dertil kommer, at de foreslåede regler vil give anledning til uklarhed, der vil skulle afklares gennem et længere forløb, hvor et passende antal sager skal forelægges Højesteret, som man også så det ved skærpelserne for våbenforseelser.

Udtrykket "organiseret indbrudskriminalitet" i forslagets § 286, stk. 1, vil kunne give anledning til fortolkningstvivl, som bemærkningerne til forslaget ikke uden videre kan afklare.

I den foreslåede § 288, stk. 2 skal straffen skærpes, hvis "...gerningsmanden er trængt ind i et privat hjem for at begå røveri", hvilket vil afføde bevismæssige problemer, herunder afgrænsning over for forhold, hvor et indbrud har udviklet sig til røveri, uden at det har været gerningsmandens oprindelige forsæt at udøve vold eller trusler.

Bestyrelsen kan således ikke anbefale det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Ministeriet for Flygtninge,
Indvandrere og Integration

Amagertorv 11
7. juni 2011

Vedr.: Høring over udkast til forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Skærpede udvisningsregler)

Ministeriet har med mail af 30. maj 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 9. juni 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at lovforslaget er fremkommet i forbindelse med forhandlinger om at forringe efterlønnen. Det er stærkt kritisabelt, at høringsfristen er fastsat så kort, som ovenfor nævnt. Foreningen har ved tidligere lejligheder påtalt, at ministeriet fastsætter så korte høringsfrister, og her har man endda valgt at fremsætte lovforslaget for Folketinget den 30. maj uden at afvente høringen.

Formålet er ifølge bemærkningerne bl.a. at stramme udlændingelovens udvisningsregler, herunder at undersøge muligheden for at udvise uønskede småkriminelle EU-borgere. Det indgår således i aftalen, at udlændinge, der står til udvisning, kun skal have mulighed for at blive her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser **med sikkerhed** (udh. her) kræver det. Afvejningen skal finde anvendelse ved enhver form for kriminalitet, der begrundes udvisning efter reglerne i udlændingelovens §§ 22-24.

Dette får især betydning ved betinget udvisning, en bestemmelse, der blev indført i 2006, og som kun har fundet en sparsom anvendelse, netop fordi Danmarks internationale forpligtelser ofte vil stille sig hindrende for at udvise. Anvendelsen må antages at blive endnu mere sparsom, hvis forslaget vedtages, idet domstolene må tænke igennem, at hvis man beslutter betinget udvisning, kan den pågældende risikere ubetinget udvisning ved en næste afgørelse, selv om der i næste omgang er tale om bagatelagtig kriminalitet, og når loven og bemærkningerne ligefrem opfordrer til at sejle meget tæt på konventionskrænkelser. Der er næppe tvivl om, at den direkte anledning til at gribe ind i området med hensyn til betingede udvisninger har været en afgørelse afsagt af Østre Landsret den 30/3 2011, hvor en statsløs palæstinenser, trods en straf

på 6 år for blandt andet narkotika, på ny blev idømt betinget udvisning. Det havde måske været mere hensigtsmæssigt at afvente Højesterets afgørelse af sagen.

Det ville måske være procesbesparende at få afklaret reglerne ved domstolene indenlands, frem for at der - hvis lovforslaget vedtages - vil gå en strøm af sager til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, der vil have anledning til at undre sig over den foreslåede lovs formuleringer i forhold til konventionskrænkelser.

Det andet led i lovforslaget drejer sig om forholdet til EU-reglerne, hvor man altså ønsker, at der skal foretages en "skærpet afvejning" efter § 26, stk. 2, (jfr. bemærkningerne side 13) ved enhver form for kriminalitet, der begrundes udvisning efter reglerne i udlændingelovens §§ 22-24. Efter forslaget vil den klare hovedregel i udvisningssager således være, at der ved idømmelse af frihedsstraf skal udvises, med mindre udvisningen med sikkerhed vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Der er tale om en særdeles uhensigtsmæssig lovgivningsteknik, hvor domstolene af lovgiver bliver ladet i stikken med hensyn til fortolkning af reglerne og henvises til at søge støtte for praksis i internationale afgørelser. Det bliver ikke mere klart af, at man i bemærkningerne lægger et lille røgslør ud, idet man anfører, at der vil være tilfælde, hvor der kan være usikkerhed om rækkevidden af de internationale forpligtelser. Her vil det så være op til domstolene at foretage en konkret vurdering, om udvisning vil være mulig inden for rammerne af Danmarks internationale forpligtelser, under henvisning til, at lovgivers udtrykkelige ønske er, at udvisning skal ske i videst muligt omfang (bemærkningerne side 13). Forholdet til EU-retten er ikke tilstrækkeligt grundigt behandlet i bemærkningerne (formentlig fordi ministeriet er klar over, at der er et væsentligt problem, men at man har været nødt til at levere et lovforslag med alt for kort varsel).

Endelig foreslår man, at kriminalitet, der er særlig planlagt eller led i omfattende kriminalitet, skal udgøre en skærpende omstændighed ved udvisning. Efter bemærkningerne skal reglerne også finde anvendelse, hvor kun en enkelt person er involveret, eller over for personer, der kun har haft en underordnet rolle. Det nævnes i bemærkningerne, at bestemmelsen ligeledes skal kunne finde anvendelse ved banderelateret kriminalitet, uden at dette er klart og betryggende defineret. Der er kort sagt tale om en uklar bestemmelse, som vil kræve en indgående fortolkning af domstolene, således som man også har set det ved andre skærpselser, herunder af straffebestemmelser.

Foreningen kan således i det hele ikke anbefale forslaget.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
17. juni 2011

Vedr.: Sagsnr. 2011-730-1340. Høring over udkast til bekendtgørelse om underretning ved udgang og løsladelse m.v.

Ministeriet har med mail af 31. maj 2011 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 24. juni 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der har drøftet høringen ved et bestyrelsesmøde den 7. juni. Forslaget til bekendtgørelsen er en opfølgning på lov nr. 412 af 9. maj 2011, som træder i kraft den 1. juli 2011. Loven hviler på de anbefalinger, der blev givet af en arbejdsgruppe i en rapport om ofre for forbrydelser.

Det gælder inden for dette område som så mange andre områder i strafferetten og – processen, at man bør foretage en afvejning af offerets interesse over for gerningsmandens.

Det fremgår af den ovennævnte rapport side 27 f, at man er opmærksom på, at der kan være et hensyn til gerningsmanden. Således kan der være risiko for hævn fra offerets side – f. eks. ved banderelaterede forbrydelser. Desuden kan det ikke udelukkes, at der vil være tilfælde, hvor hensynet til gerningsmandens privatliv overstiger hensynet til offerets interesse i tryghed, f.eks. hvis der er risiko for chikane fra tredjemand. Dette er der kun i meget generelle vendinger taget hensyn til i udkastets § 1, stk. 3, ved formuleringen "væsentlige hensyn til den dømte taler for det".

Man kan befrygte, at myndighederne på grund af de generelle vendinger overser de momenter, der taler mod en underretning. Der bør i øvrigt være en klageadgang, modsat forslaget § 3, således at den tidligere forsvarer har mulighed for at fremhæve sådanne momenter.

Foreningen opfordrer i øvrigt til, at trufne afgørelser om underretning indberettes til Rigsadvokaten, som kan udarbejde statistik på antallet af afgørelser, herunder hvor mange begæringer, der afslås og med hvilke begrundelser. En opfølgning på, hvilken effekt afgørelsen har haft for henholdsvis offer og gerningsmand, kunne også være

nyttig – alt for at sikre, at ingen af parterne lider unødigt under den afgørelse, der træffes.

Der er næppe nogen tungtvejende grund til bestemmelsen i forslaget § 5, stk. 5, hvorefter den forurettedes nære pårørende kan kræve at blive underrettet om udgange og prøveløsladelse, hvis den forurettede er afgået ved døden som følge af forbrydelsen.

Snarere burde man overveje en slags udløbsklausul gående ud på, at underretning trods anmodning herom kan undlades, hvis der er gået et nærmere angivet antal år. Mange ofre vil nok, fordi muligheden er der, anmode om underretning uden at have gennemtænkt, om det overhovedet har en positiv indvirkning på deres mulighed for at komme videre i livet. Dette må navnlig gælde i forhold til gerningsmænd, som overfalder et tilfældigt offer, uden at de kender hinanden i forvejen.

Foreningen kan derfor kun anbefale udkastet med de foreslåede ændringer.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Advokatsamfundets Fonds Hæderspris 2011

Ved advokatmødet i Kolding fredag den 10. juni 2011 blev Landsforeningens sekretær, advokat Elsebeth Rasmussen, tildelt Advokatsamfundets Hæderspris på kr. 50.000.

Som det fremgår af motivationen nedenfor, er det ikke kun Landsforeningens medlemmer, der værdsætter Elsebeth Rasmussens helt uvurderlige og vedholdende indsats.

På bestyrelsens vegne
Henrik Stagetorn

Søren Jenstrups tale ved overrækkelsen af Advokatsamfundets Hæderspris den 10. juni 2011.

"Årets prismodtager er ud over at være en respekteret og dygtig forsvarsadvokat også en stor poet og musikanter. Hun er bl.a. kendt (og i kraft af sin spidse pen frygtet) for at skrive sange og revyviser.

Derfor skal min optakt til afsløringen af dette års modtager naturligvis være på vers:

Hun er en skrap og dygtig kvinde
 som du i retten tit vil finde
 I forsvar for de kriminelle
 - ikke mindst de "principielle".
 Og hvad gør hende særlig glad?
 - En ung anklager på et fad (hun spiser dem til morgenmad)

Som landsforeningssekretær
 hun deler viden, fjern og nær
 om lov og ret og nye domme
 Dem, der er, og måtte komme.
 Hvad den, vi hædrer, ikke ved
 - kan ligge på et lille sted (lad Thompson hvile trygt i fred)

Hun skriver skarpe høringssvar
 Regeringen til tørre har
 hun hængt - og skudt tilbage
 mod Pia's rævekage
 Og hvis no'en noget sladder har
 Gir' Elsebeth en god cigar."

Erstatningsnævnets Årsberetning 2010

Et digert værk på 53 sider, som også kan læses på nævnets hjemmeside, www.erstatningsnaevnet.dk.

Blandt emnerne er bl.a. straffelovsovertrædelser begået i udlandet, diverse frister og under EAL § 26 og § 26 a nævnets praksis i de forskellige typer sager, herunder frihedsberøvelse (røverier og "dummebøder") samt forbrydelser mod kønssædeligheden (side 39 ff).

Der er i 2010 udbetalt 116.464.945 kr. - en lille stigning i forhold til 2009. Nævnet har truffet afgørelse i 5.306 sager, hvor man i ca. 54 % i det væsentligste imødekom ansøgers krav.

Landsforeningens Meddelelse 64/2011

Udvisning - EU-borgere - Røveri, butikss- Straffelovens § 288 og udlændingelovens § 2

Polsk statsborger P, der på gerningstidspunktet havde opholdt sig her i 2 år og haft arbejde her i 8 måneder, taget i butiksrøveri, hvor han søgte at bringe varer for 174 kr. i sikkerhed ved at nikke butiksdetektiv en skalle. Derudover opgivet en andens navn ved to tidligere lejligheder.

Byretten idømte fængsel i 5 måneder og frifandt med dissens for udvisning. Anklagemyndigheden ankede den manglende udvisning, men landsretten stadfæstede énstemmigt.

ØL 22. afd. a.s. S-830-11, 20/4 2011

P på 24 år og polsk statsborger var tiltalt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, idet han i november 2010 havde stjålet madvarer for 174 kr. og nikket en butiksdetektiv en skalle for at bringe de stjalne genstande i sikkerhed.

I forhold 2 og 3 havde han ved tidligere lejligheder i oktober og november 2010 opgivet en andens navn ved udstedelse af kontrolafgift i tog og legitimeret sig ved en landsmands sygesikringsbevis. (Der var alene rejst tiltale efter § 164, ikke § 174, ER)

P påstod, at forhold 1 alene var tyveri. Han påstod frifindelse for udvisningen.

Retten dømte P på vidneudsagn og politiattest vedr. butiksdetektiven, hvoraf fremgik, at der var hævelse på venstre kind samt over- og underlæbe, men ikke tegn på fraktur.

P, der var ustraffet, oplyste, at han ikke havde familie i Danmark. "Han har en kæreste og et lille barn i Polen. Kæresten er stofmisbruger. Han kæmper på nuværende tidspunkt for at få forældremyndigheden over barnet, som han gerne vil opdrage i Danmark, da han ikke ville kunne forsørge det i Polen på grund af de lave lønninger. Han har været i Danmark i 2 år. Tiltalte fandt arbejde i København gennem nogle polske kontakter. Han har ikke så mange venner i Danmark. Han har haft arbejde i 8 måneder, og bor på et "arbejdshotel" på Frederiksberg."

Straffen blev fastsat til fængsel i 5 måneder.

"To af de voterende finder, at tiltalte skal frifindes for den nedlagte påstand om udvisning, idet anklagemyndigheden ikke findes at have påvist et tilstrækkeligt sikkert grundlag herfor.

En af de voterende finder, at påstanden om udvisning skal tages til følge i medfør af de påberåbte bestemmelser, idet udlændingelovens § 26 og § 2, stk. 3, ikke findes til hinder herfor. Herved er lagt vægt på tiltaltes familiemæssige og økonomiske situation samt tilknytning til hjemlandet.

Der gives vedrørende udvisningspåstanden dom efter stemmeflertallet."

Anklagemyndigheden ankede med endelig påstand om skærpeelse, således at P blev udvist.

P påstod stadfæstelse. Han forklarede supplerende, at han arbejdede i et møbelfirma i Danmark, da han blev anholdt. Han havde fået jobbet via en polsk mellemmand.

"Landsrettens begrundelse og resultat

Efter de påstande, som parterne har nedlagt, skal landsretten ikke tage stilling til strafudmålingen, men alene til spørgsmålet om udvisning.

Efter de foreliggende oplysninger om tiltaltes personlige forhold og tilknytning til Danmark sammenholdt med den begåede kriminalitet finder landsretten, at betingelserne for udvisning i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 1, jf. § 22, nr. 6, sammenholdt med § 26, stk. 1 og 2, er opfyldt.

Spørgsmålet er herefter, om udvisning vil være forenelig med artikel 33, jf. artikel 27 og 28 i EU's opholdsdirektiv, jf. herved udlændingelovens § 2, stk. 3.

Tiltalte, der er polsk statsborger, havde på gerningstidspunktet opholdt sig i Danmark i knap 2 år og havde haft arbejde her i de seneste 8 måneder. Han har ikke andre familiemedlemmer i Danmark, men har en kæreste og en søn i Polen. Tiltalte er af betydning for udvisningsspørgsmålet dømt for et forhold, der i sit udgangspunkt var et simpelt butikstyveri, men som udviklede sig til et røveri, da tiltalte anvendte vold for at bringe det stjalne i sikkerhed. Efter en samlet vurdering af karakteren af den begåede kriminalitet sammenholdt med tiltaltes ikke ganske kortvarige ophold og beskæftigelse i Danmark finder landsretten det overvejende betænkeligt at anse tiltaltes adfærd for at udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse, jf. opholdsdirektivets artikel 27, stk. 2.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

Tiltalte har fortsat være frihedsberøvet under anken."

- oo0oo -

Redaktøren tilføjer, at P "takket være" spørgsmålet om udvisning således kom til at sidde næsten 5 måneder i varetægt svarende til frihedsstraffen uden prøveløsladelse.

Landsforeningens Meddelelse 65/2011

Beviser - Videoovervågning - DNA - Varetægtsfængsling

Retsplejelovens § 782

T blev anholdt af politiet, der sigtede ham for forsøg på voldtægt. Han var blevet "genkendt" af en person, der havde set en videoovervågning ved en bank af forurettede og en mulig gerningsmand, der fulgte efter hende. T nægtede sig skyldig, men blev fremstillet i grundlovsforhør den følgende dag. Retten fængslede i 8 dage på yderligere efterforskning, men allerede den følgende dag blev T løsladt. Hans DNA-profil svarede ikke til det neglekrads, som forurettede havde tilføjet gerningsmanden.

Retten på Frederiksberg nr. 2-2967/2011, 27/4 2011

T blev anholdt den 26/4 2011 kl. 17.40 af politiet og afhørt under medvirken af forsvarer fra kl. 00.15 - 02.05. Han var iflg. politiet blevet genkendt af en person i sit nærmiljø efter at være efterlyst i programmet Station 2, der bragte en kort videosekvens fra en banks overvågningskamera i marts 2011 kl. 04.25 om morgenen.

T nægtede sig skyldig. Han boede i området, hvortil han var flyttet tidligere i marts 2011. Han havde ikke været ude den pågældende nat og havde kun kørt forbi gerningsstedet om dagen.

Videoen viste et lidt uldent billede af en mand med sort kasket og jakke.

T havde en sort kasket, men på hans stod der New York. Derudover havde han en grå kasket. Han havde en sort jakke, men ikke den som på billedet. Han havde ingen sko svarende til videoovervågningen. Han havde ikke hævet penge i den pågældende bank på det pågældende tidspunkt.

Forsvareren under politiafhøringen (som ikke var identisk med forsvareren den følgende dag) havde sammen med den afhørende politimand en klar fornemmelse af, at selv om der kunne være momenter, der talte for mistanken, havde man ikke fået fat i den rigtige mand.

Politimandens overordnede besluttede imidlertid fremstilling den følgende formiddag. Forinden havde T været til retsmedicinsk undersøgelse, om hvilken han forklarede i retten:

"Adspurgt af anklageren forklarede anholdte, at han netop er blevet undersøgt på Rigshospitalet for kradsemærker i ansigtet, hvilket han ikke havde. Han har et mærke ovenover øjenbrynet, som kan stamme fra hans kasket. Han havde nogle mærker på hovedet, som han ikke ved, hvor stammer fra."

Der citeres videre fra grundlovsudskriften:

"Indtransporterende politiassistent oplyste, at der under undersøgelserne, der netop er foretaget på Rigshospitalet, er fundet 3 parallelle kradsemærker på anholdtes hovedbund og pande. Rapport vil snarest blive udarbejdet.

Anklageren oplyste, at anholdte tidligere er straffet

ved behandlingsdom af 10. september 2003. Ophævet den 18. maj 2006 for brandstiftelse.

Anholdte forklarede om sine personlige forhold, at han har drevet sit eget firma og har arbejdet som håndværker. Han får nu førtidspension grundet nogle psykiske problemer. Han har to børn og børnebørn. Han har været gift med en thailandsk kvinde, som han har en søn med.

Anklageren begærede anholdte fængslet i 14 dage i medfør af retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3.

Forsvareren protesterede herimod og påstod løsladelse.

Anholdte havde lejlighed til at udtale sig.

Der afsagdes sålydende

K E N D E L S E:

Efter de foreliggende oplysninger, herunder navnlig forurettedes signalement af gerningsmanden og anholdtes umiddelbare lighed med den person, der er vist på overvågningsvideoen i bilag 9-1, er der begrundet mistanke om, at anholdte har gjort sig skyldig i den rejste sigtelse.

Der findes bestemte grunde til at antage, at anholdte på fri fod vil vanskeliggøre forfølgningen, navnlig ved at fjerne spor, advare eller påvirke andre, herunder forurettede.

Herefter er betingelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, opfyldte, og anklagemyndighedens begæring om varetægtsfængsling af anholdte tages derfor til følge.

Efter anklagemyndighedens oplysninger forestår der i fængslingsperioden efterforskningsskridt i form af bl.a. paradekonfrontation, DNA-sammenligning samt teleoplysninger fra anholdtes mobiltelefon."

Kendelsen blev påkæret, men allerede den følgende dag blev T løsladt. Det var ikke hans DNA, der var blevet sikret fra forurettedes negle.

- oo0oo -

Sagen bringes som eksempel på, at "genkendelsesbeviset" er en noget usikker og upålidelig beviskilde. Selv i den situation, hvor vidnet via en video udpeger en person, som hun mener at kende i forvejen, er der risiko for fejl.

Læseren må overveje, om T kunne risikere at blive dømt, hvis der ikke havde været et modstående DNA-bevis?

Landsforeningens Meddelelse 66/2011

Våben - Skydevåben i det offentlige og private rum - Betinget straf - Varetægtsfængsling

Straffelovens § 58 og § 192 a, våbenlovens § 10 og retsplejelovens § 762

Man kan blive ved og ved med at læse korrektur og alligevel overse en ombrydningsfejl. I Lf.Medd. 63/2011 omtales, at der er 4 højesteretsdomme afsagt 15/11 2010 om besiddelse på bopælen, men henvisningen til U 2011.504 H var faldet ud.

Derudover refereres en helt frisk byretsdom, hvor kortvarig besiddelse af en pistol uden ammunition kostede 3 måneder ubetinget.

U 2011.504 H = TfK 2011.177. 4 måneder efter våbenloven i Højesteret for besiddelse af riffel og haglgevær på uaflåst loft - begge jagtvåben og uden ammunition. Østre Landsrets 4. afd. havde henført forholdet under straffeloven og udmålt 1 år og 3 måneder ubetinget.

Københavns Byret SS 2-4129/2011, 23/5 2011

T på 47 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af våbenloven ved i omkring 4 dage i november på sit værelse på et herberg at have været i besiddelse af en revolver, kaliber 22 af mærket Harrington og Richardsen.

T var ikke straffet af relevans for sagen.

Straffen blev fastsat til fængsel i 3 måneder.

"Retten har ved strafudmålingen særligt lagt vægt på, at tiltalte blev truet til at opbevare revolveren, og at der er tale om en kortvarig besiddelse."

Landsforeningens Meddelelse 67/2011

Salær - Rejseforbehold

Retsplejelovens § 741

Højesteret fandt, at der kun helt undtagelsesvis bør tages rejseforbehold for landsretten, hvis advokaten har været beskikket i byretten uden rejseforbehold. Dette gælder også i situationer, hvor byretten burde have taget rejseforbehold.

I den foreliggende sag traf byretten ved en upåkæret kendelse afgørelse om, at det tidligere meddelte rejseforbehold skulle ophæves. Herefter, og da sagen angik strafudmåling ved hjemmerøveri, fandt Højesteret, at beskikkelse af den københavnske advokat L for landsretten burde være sket uden rejseforbehold.

Højesteret tillagde L 3.000 kr. + m i kæreomkostninger.

HK 33/2011, 24/5 2011

T var bl.a. på fund af cigaretskod blevet sigtet og erkendte et hjemmerøveri i Byretten i Sønderborg, hvor han havde fået advokat L beskikket. Byretten havde ophævet rejseforbeholdet inden domsforhandlingen. T blev idømt fængsel i 1 år og 5 måneder,

der blev gjort betinget af bl.a. afvikling af samfundstjeneste. Anklagemyndigheden ankede til skærpe. T modankede til formildelse og bad om at få L beskikket.

Landsretten beskikkede med rejseforbehold og ville ikke ophæve dette. Dommen blev i landsretten 1 år og 6 måneder ubetinget (incl. 40 dage i en anden sag for vold, hvor L også havde været beskikket). Retsmødet blev afholdt på tingstedet i Sønderborg.

Højesteret citerer Vestre Landsrets præsidentmeddelelse af 1/7 2010 med de nærmere retningslinier for rejseforbehold og sammenholder med Østre Landsrets præsidentmeddelelse af 11/11 2010.

Højesterets begrundelse og resultat (kendelsen side 5):

"Ved afgørelsen efter retsplejelovens § 741, stk. 1, jf. § 334, stk. 3, af, om der i tilfælde af tiltaltes anmodning om beskikkelse af en bestemt advokat bør stilles betingelse om, at advokaten helt eller delvis frafalder krav mod statskassen om godtgørelse for rejseudgifter (rejseforbehold), er det efter forarbejderne afgørende, om der under hensyntagen til sagens art og størrelsen af merudgifterne er en rimeligt begrundet interesse i beskikkelsen af den pågældende advokat, jf. Højesterets kendelse gengivet i UfR 2005.1592 H.

Højesteret finder, at der kun helt undtagelsesvis bør tages rejseforbehold for landsretten, hvis advokaten har været beskikket for klienten i byretten uden rejseforbehold, jf. herved også Østre Landsrets retningslinjer i præsidentmeddelelse af 11. november 2010. Dette gælder også i situationer, hvor byretten burde have taget rejseforbehold.

I den foreliggende sag traf Retten i Sønderborg ved en upåkæret kendelse af 4. august 2010 afgørelse om, at det tidligere meddelte rejseforbehold for byretten skulle ophæves.

Herefter, og da sagen angår strafudmåling ved hjemmerøveri, finder Højesteret, at beskikkelsen af advokat L for landsretten burde være sket uden rejseforbehold. Højesteret ophæver derfor vilkåret herom."

Statskassen skulle bære L's omkostninger ved kæremålet med 3.000 kr. + m.

Landsforeningens Meddelelse 68/2011

Anklageskrifter - Afvisning

Retsplejelovens § 834

T var med et meget kortfattet anklageskrift tiltalt for skattesvig i indkomstårene 2003, 2004 og 2006 med i alt 727.769 kr. Forsvareren påstod ved et retsmøde i maj 2011 sagen afvist på grund af mangler ved anklageskriftet. Det var af afgørende betydning for T's forsvar, at han vidste, hvordan fordelingen af beløbene nærmere var. Anklagemyndigheden fremhævede, at anklageskriftet netop var meget overskueligt og indeholdt tilstrækkelig gerningsbeskrivelse.

Retten gav forsvareren medhold, hvorefter sagen blev afvist.

Retten i Helsingør nr. 1-3022/2010, 27/5 2011

T var ved anklageskrift dateret 13/10 2010 sat under tiltale for i forhold 1:

"skattesvig af særlig grov karakter efter straffelovens § 289, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1, ved i sine selvangivelser for indkomstårene 2003 og 2004 til skattemyndighederne i X kommune, og for indkomståret 2006 til Skat, med forsæt til skatteunddragelse at have udeholdt renteindtægter og overskud af virksomhed og angivet sin skattepligtige indkomst for lavt med 407.418 kr. i år 2003, 123.059 kr. i år 2004 og 1.113.380 kr. i år 2006, hvorved det offentlige blev unddraget henholdsvis 120.796,67 kr., 14.717,78 kr. og 592.255,39 kr., i alt 727.769,84 kr. i skat."

I forhold 2 en tilhørende forseelse efter arbejdsmarkedsbidragsloven. (Der var mellem parterne enighed om, at anklageskriftet var mangelfuldt formuleret her, jfr. nedenfor)

T nægtede sig skyldig og påstod principalt afvisning, subsidiært frifindelse.

Spørgsmålet om afvisning blev behandlet forlods. Resten er citat af byrettens kendelse:

"Til støtte for påstanden gjorde forsvareren gældende, at anklageskriftet ikke opfyldte betingelserne i retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4, og tillige nr. 3 i relation til forhold 2.

Forsvareren henviste navnlig til, at det ikke af anklageskriftet fremgår, hvilken erhvervmæssig virksomhed overskuddet vedrører, ligesom fordelingen af renter og overskud af virksomhed ikke nærmere er specificeret på enkelte indkomstår. Det er af afgørende betydning for varetagelsen af tiltaltes forsvar, at han ved, hvordan fordelingen af beløbene nærmere er, så han kan forholde sig til den opgørelsesmæssigt, herunder i forhold til fradragsret og om renteindtægterne skulle hidrøre fra udenlandske konti, hvor det kan være af betydning, om der er en dobbeltbeskatningsoverens-

komst med vedkommende land. En nærmere specifikation af beløbene vil også gøre det muligt at vurdere, om der eventuelt er indtrådt forældelse for nogle af beløbenes vedkommende, ligesom det er relevant i forhold til vurderingen af eventuelt fremførelse af underskud. Den bestemmelse, der er angivet i anklageskriftets forhold 2, eksisterer ikke. I den tidligere arbejdsmarkedsfondslovs § 18 var der en straffehjemmel. Arbejdsmarkedsfondsloven blev ophævet ved lov nr. 471 af 12. juni 2009 og erstattet af arbejdsmarkedsbidragsloven.

Anklagemyndigheden gjorde til støtte for den nedlagte påstand om sagens fremme navnlig gældende, at anklageskriftet indeholder en tilstrækkelig dækkende beskrivelse af det strafbare forhold til, at tiltalte har haft mulighed for på forsvarlig og fyldestgørende vis at identificere det strafbare forhold og forberede sit forsvar. Ved anklageskriftets udformning er der taget hensyn til, at anklageskriftet skal være overskueligt, og at tiltalen ikke i for høj grad skal være fikseret. Anklageskriftet indeholder en angivelse af, hvori den strafbare gerning består, ligesom gerningstiden er angivet. Selv om det ikke nærmere er specificeret, hvordan beløbene de nærmere år er sammensat, har tiltalte og dennes forsvar haft adgang til sagens dokumenter, hvorved de har kunnet forberede forsvaret, også når henses til den udførlige bevisfortegnelse, der er vedlagt anklageskriftet. Det er korrekt, at anklageskriftets forhold 2 med hensyn til den anførte bestemmelse, der påstås overtrådt, burde være sket berigtigelse, da anklageskriftet blev læst op, hvorfor der, såfremt sagen fortsætter, i dette forhold vil blive påstået frifindelse.

Efter votering afsagdes

Kendelse:

Den erhvervsmæssige virksomhed er ikke nærmere angivet i anklageskriftet, og de manglende indkomstangivelser for de enkelte år er ikke specificeret ud på henholdsvis renteindtægter og overskud af virksomhed. Endvidere fremgår det ikke af tiltalen, om tiltalte ved overtrædelsen af skattekontrolloven har afgivet urigtige eller vildledende oplysninger.

Disse forhold findes at være af betydning for tiltaltes mulighed for at tilrettelægge sit forsvar, og efter en samlet vurdering findes anklageskriftet herefter ikke at indeholde en tilstrækkelig og tydelig betegnelse af det forhold, for hvilket tiltale er rejst, jf. retsplejelovens § 834, stk. 2, nr. 4, hvorfor

bestemmes:

Sagen mod T afvises.

Statskassen betaler sagens omkostninger."

T's forsvarer blev tillagt 27.225 kr. + moms af statskassen.

Landsforeningens Meddelelse 69/2011

Familieliv, retten til - Menneskerettigheder - Erstatning for tort - Dansk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 8, udlændingelovens § 9 og 17

Herboende somaliske S på 15 år blev af sine forældre sendt på genopdragelse hos sin bedstemor i Kenya. Da hun som 17-årig søgte om at generhverve sin opholdstilladelse, fik hun afslag. Hun havde været for længe ude, og reglerne var i mellemtiden lavet om, så børn kun kunne få familiesammenføring, hvis de var under 15 år. By- og landsret godkendte afslaget, men Menneskerettighedsdomstolen fandt, at det var en krænkelse af S's ret til respekt for privat- og familieliv og tilkendte hende en torterstatning på 15.000 €.

Osman v. Danmark, app. no. 38058/09, 14/6 2011

Sahro Osman, somalisk statsborger, herefter S, blev som 7-årig familiesammenført med en herboende far og søster i 1995 sammen med sin mor og tre andre søskende. Som følge af opdragelsesproblemer tog faderen hende som 15-årig i 2003 til en bedstemor i Kenya og efterlod hende der. S troede, at det skulle være et kortvarigt ophold.

Kort før S fyldte 18 år i 2005, kontaktede hun den danske ambassade i Nairobi med henblik på familiesammenføring med moderen og de tre søskende. I den mellemliggende periode havde hun taget sig af bedstemoderen, der nu var syg og blev passet af andre familiemedlemmer.

Udlændingesservice bemærkede, at S's opholdstilladelse var bortfaldet som følge af opholdet i udlandet, og da hun ikke tidligere havde kontaktet de danske myndigheder. Hun kunne heller ikke få ny familiesammenføring, da hun var over 15 år og ikke havde set moderen i 4 år. Opholdet i Kenya var angiveligt frivilligt.

S klagede over afslaget og bemærkede bl.a., at det ikke havde været hendes beslutning at forlade Danmark. Fra den flygtningelejr, hvor hun boede med bedstemoderen, var hun ikke selv i stand til at tage til Nairobi, og hun havde ikke været tilbage i hjemlandet (Somalia).

S indrejste illegalt til Danmark i 2007 og tog ophold hos moderen. Det var omtvistet, om myndighederne var bekendt hermed. En måned herefter modtog myndighederne en ansøgning om dispensation fra reglen om 12 måneders ophold i udlandet. Det fremgik bl.a., at det var forældrenes beslutning, at hun skulle til Kenya, at hun talte, men ikke skrev og læste dansk, og at søsteren havde hjulpet hende med at udfylde skemaet.

Ministeriet stadfæstede styrelsens afgørelse. Hun kunne tidligere have kontaktet styrelsen. Selv om man lagde til grund, at det ikke var hendes egen beslutning at forlade Danmark og opholde sig i udlandet så længe, gjorde det ingen forskel, idet hun var undergivet sine forældres forældremyndighed.

Sagen blev indbragt for Københavns Byret, der i 2008 gav ministeriet medhold, idet retten bl.a. henviste til, at reglerne i udlændingelovens § 9 var blevet ændret netop for at begrænse forældres adgang til at sende børn til genopdragelse i udlandet og senere få dem tilbage. Dette var ikke i strid med EMK art. 8.

Østre Landsret stadfæstede byrettens afgørelse den 30/8 2008. Landsretten bemærkede bl.a., at den efter udlændingelovens § 52 ikke havde kompetence til at prøve et administrativt skøn efter de påberåbte bestemmelser i § 9 og § 9 c. I øvrigt havde faderen besøgt hende i Kenya, og det ville moderen også være i stand til.

S søgte, men fik ikke tredjeinstansbevilling. Klage blev indgivet til Menneskerettighedsdomstolen i 2009.

I januar 2010 fik S besked på at forlade landet og blev i den forbindelse vejledt om muligheden for at søge asyl, hvilket hun ikke gjorde.

Domstolen henviser til grundlovens § 63 og de relevante bestemmelser i udlændingeloven.

S gjorde gældende, at hendes rettigheder både efter EMK art. 3 og 8 var krænket.

Regeringen fandt sagen åbenlyst grundløs.

Heri var domstolen imidlertid ikke enig. Præmisserne er efter en nærmere redegørelse for parternes standpunkter gengivet fra pkt. 53 (side 9 ud af 14).

Staten må foretage en fair afvejning mellem individet og samfundet. Der er mulighed for en vis margin for skønnet, og der er ikke en generel forpligtelse til at respektere immigranternes valg af opholdssted og ønske om familiesammenføring.

Domstolen bemærkede bl.a., at S havde haft sin opvækst i Danmark, fra hun var 7-15 år, talte dansk og gik i skole her til 2002. Hendes fraskilte forældre og søskende var her, hvorfor der var sociale, kulturelle og familiemæssige bånd til Danmark. Det var uklart, om der var familie tilbage i Somalia, men hun havde familie i Kenya, herunder bedstemoderen. Faderen, der var flygtning fra Somalia, havde været i Kenya i 2003 og 2005, senest for at indgå nyt ægteskab.

Det måtte kræve tungtvejende grunde at nægte S fornyet opholdstilladelse efter ansøgning i 2005.

Lovgivningen, der skulle forhindre, at forældre sendte deres børn til genopdragelse, forfulgte et lovligt formål. Det afgørende var imidlertid, om nægtelse af at forny S's opholdstilladelse var proportional med det tilstræbte formål.

Sagen adskilte sig fra en hollandsk sag *Ebrahim og Ebrahim mod Holland* fra 18/3 2003, hvor hverken klageren eller hans familie havde opnået opholdstilladelse, før han blev sendt tilbage til en bedstemor i en flygtningelejr i Libanon.

Selv om S var undergivet forældremyndighed, burde myndighederne ikke have ignoreret barnets egen ret til respekt for privat- og familielivet. Hun var blevet adskilt fra sin mor i 4 år. Moderen havde ikke besøgt hende. Mens ansøger fortsat var i Kenya, havde man i 2004 ændret reglerne for familiesammenføring af børn fra 18 til 15 år, hvilket hverken S eller forældrene kunne forudse, da hun blev sendt udenlands, eller da 12 måneders fristen udløb.

Efter en samlet vurdering var S's interesser ikke tilstrækkeligt varetaget af myndighederne, da man nægtede at forny hendes opholdstilladelse, hvorfor der forelå en krænkelse af art. 8.

Der var ikke tale om krænkelse af art. 4, 13 og 14.

S begærede og fik tillagt 15.000 € i torterstatning.

Hun havde ikke bedt om retshjælp hos de danske myndigheder, men blev tillagt 6.000 € i sagsomkostninger.

-oo0oo-

Sagen kan være relevant også for andre sager om bortfald af opholdstilladelse for mindreårige, herunder asylsager, tilføjer redaktøren.

Narkotika - Kokain - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 191

T var sammen med sin bror B tiltalt for opbevaring af 57 g kokain med henblik på videreoverdragelse. I byretten blev begge idømt ubetinget fængsel i 6 måneder. T ankede til formildelse og forklarede i landsretten, at han havde givet broderen nøglen til sit kælderrum, og broderen havde på senere forespørgsel oplyst, at han havde stoffer liggende. T bad to gange broderen om at fjerne stofferne. Landsretten ændrede under hensyn til omstændighederne ved overtrædelsen og til, at T var ustraffet og havde særdeles gode personlige forhold, straffen til 6 måneder betinget af samfundstjeneste i 120 timer.

ØL 21. afd. a.s. S-3978-10, 31/5 2011

T på 31 og broderen B på 25 år var under en tilståelsessag tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 191, ved i december 2010 på to adresser (hvoraf den ene var T's kælderrum) at have været i besiddelse af ikke under 57,49 g kokain med henblik på videreoverdragelse.

T forklarede bl.a., at han på sit arbejde havde fået en SMS fra B om, at politiet var hos B. T vidste godt, at "klokken var slået", hvorfor han svarede B, "skaf dig af med alt, du har". Han vidste, at B havde noget narko liggende i kælderrummet. B reagerede ikke på telefonopkald, hvorfor T kørte hjem. Hans bror havde to måneder forinden fortalt ham, at der var kokain i kælderen. T syntes ikke, at det var det bedste at gøre, men han accepterede det dog.

B forklarede bl.a., at han, inden politiet kom ind i hans lejlighed, skrev til broderen, at han havde haft noget i kælderrummet, og at T kunne fjerne det. Det var hans brors kælderrum, men de benyttede det fælles de seneste to måneder. Han tænkte ikke over den risiko, han satte T i.

Ingen af de tiltalte var straffet af betydning for sagen. Retten, der afsagde dom dagen efter anholdelsen, udmålte til hver af de tiltalte en dom på ubetinget fængsel i 6 måneder.

"Retten har lagt vægt på blandt andet, at der er tale om opbevaring med henblik på videresalg af ikke under 57,49 gram hård narko i form af kokain. Retten har af samme årsag fundet, at der ikke er oplysninger om de tiltaltes personlige eller andre omstændigheder, der kan medføre, at straffen gøres helt eller delvist betinget."

T ankede til formildelse, herunder at dommen blev gjort helt eller delvist betinget, eventuelt med vilkår om samfundstjeneste. Anklagemyndigheden påstod skærpeelse.

Der var indhentet en personundersøgelse til brug for ankesagen.

Resten er citat af landsrettens dom:

"Tiltalte har i landsretten afgivet supplerende forklaring navnlig om de nærmere faktiske omstændigheder omkring lovovertrædelsen og har forklaret bl.a., at han i over 3 år har boet på adressen X. Broderen B boede på Y. Det var tiltaltes kælderrum, men B ville også gerne kunne benytte rummet til reparation af cykler m.v. B begyndte et par måneder forud for anholdelsen at komme oftere for at låne nøglen til kælderrummet, og T foreslog da, at rummet blev forsynet med en hængelås, som også B fik en nøgle til. Tiltalte begyndte at være lidt mistænksom, og på spørgsmål om, hvorfor han så ofte skulle i kælderrummet, svarede B, at han havde nogle stoffer liggende i rummet. Tiltalte syntes, at det var ubehageligt, og bad to gange broderen om at fjerne stofferne. B svarede, at det skulle han nok. I dag fortryder han, at han ikke gjorde mere ved det. Han har selv ikke haft nogen fysisk kontakt til stofferne i rummet og heller ikke til andre personer end B i forbindelse med kælderrummet. Han brugte ikke selv og bruger fortsat ikke stoffer. Den 20. december 2010 fik han en sms fra broderen, og han bad broderen om at få det væk med det samme. Broderen svarede ikke tilbage. Han tog til bopælen for at hjælpe broderen, hvis broderen var i vanskeligheder. Han afgav på stedet forklaring til politiet og havde ikke i sin vildeste fantasi regnet med, at han ville blive inddraget i sagen. Han fik af politiet at vide, at hans eneste måde at slippe ud før jul var at modtage en såkaldt straksdom. Han var chokeret over straffen.

Tiltalte er ustraffet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten bemærker, at kokainen blev opbevaret i et kælderrum, som tiltalte og hans bror begge havde adgang til.

Straffen findes passende udmålt.

Under hensyn til omstændighederne omkring overtrædelsen og til at tiltalte er ustraffet og har særdeles gode personlige forhold findes straffen undtagelsesvis at kunne gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

I øvrigt stadfæstes dommen."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 2 år med tilsyn og samfundstjeneste i 120 timer inden for en længstetid på 1 år.

- oo0oo -

Andre domme om kokain og betinget straf, samfundstjeneste eller kombinationsdom - Lf.Medd. 39/2005, 41/2005, 95/2005 og 9/2008.

Landsforeningens Meddelelse 71/2011

Vold og trusler mod myndighedspersoner - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 119

T havde med en dags mellemrum fremsat trusler mod fængselsfunktionærer i to forskellige anstalter. I det første tilfælde tillige skubbet en funktionær hårdt i brystet. I byretten med dissens idømt 3 måneders fængsel ubetinget. Landsretten gjorde straffen betinget under hensyn til oplysninger fra et behandlingscenter om T's bestræbelser for at komme ud af et illegalt stofmisbrug gennem at modtage lægeordineret heroinbehandling.

ØL 4. afd. a.s. S-636-11, 6/6 2011

T på 38 år var tiltalt for 2 overtrædelser af straffelovens § 119, stk. 1, ved i marts 2010 under anbringelse i observationscelle at have truet en funktionær: "Når jeg bliver løsladt, og vi mødes uden for, så krøller jeg dig sammen", ligesom han havde skubbet en anden funktionær hårdt i brystet.

Dagen efter havde han truet tre fængselsfunktionærer i et andet fængsel: "Jeg er skide ligeglad. Jeg stikker en kniv i halsen på jer".

Derudover et senere brugstyveri af en knallert, som T erkendte, hvorimod T som følge af indtagelse af rohypnoler ikke erindrede de to episoder. Han mente dog ikke, at han kunne finde på at skubbe en betjent. Han erindrede ikke overførslen til fængslet og fik først erindringen tilbage, da han vågnede næste morgen. Han havde ikke sagt som anført i tiltalen. (Forkortet referat, ER)

Fængselsfunktionærerne forklarede om episoderne som beskrevet i anklageskriftet.

T var tidligere dømt bl.a. for personfarlig kriminalitet i 2000 og 2005 (intet nærmere).

Der var under byretssagen fremlagt en erklæring fra et behandlingscenter om, at T var startet i behandling med lægeordineret heroin for at stoppe det illegale misbrug og dermed også stoppe berigelseskriminalitet. T kom stabilt, og det ville være uhen-sigtsmæssigt, hvis behandlingen skulle afbrydes.

T forklarede, at han havde fulgt behandlingen i 1½ måned.

T blev fundet skyldig efter anklageskriftet og straffet med fængsel i 3 måneder.

"Retten har ved udmålingen lagt vægt på, at tiltalte tidligere er straffet for personfarlig kriminalitet, om end det ligger nogle år tilbage, truslernes alvorlige karakter, og det forhold, at de er fremsat under strafafsoning, jf. straffelovens § 81, nr. 12. Retten har endvidere tillagt det vægt, at tiltalte tidligere 9 gange er dømt for brugstyveri.

To dommere finder på baggrund af kriminalitetens art og grovhed samt tiltaltes talrige domfældelser, at der ikke gennem behandling i 1½ måned er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at gøre dommen betinget.

En dommer finder på trods af kriminalitetens art og grovhed, at tiltalte bør have mulighed for at følge den behandling mod misbrug af euforiserende stoffer, han er påbegyndt. Denne dommer finder, at straffen undtagelsesvis skal gøres betinget.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

T ankede til formildelse, navnlig således at straffen blev gjort betinget. Anklagemyndigheden påstod endeligt stadfæstelse. Der var ingen verserende sigtelser.

T var begyndt behandlingen i december 2010. Resten er citat af landsrettens dom:

"Der er til brug for ankesagen foretaget personundersøgelse i henhold til retsplejelovens § 808. Af erklæring herom af 17. marts 2011 fremgår, at misbrugscentret har oplyst, at tiltalte møder der 100% stabilt. Kriminalforsorgen har vurderet, at tiltalte ikke er egnet til en betinget dom med vilkår om samfundstjeneste. For så vidt angår spørgsmålet om tilsyn har Kriminalforsorgen udtalt:

"Et tilsyn skønnes formentlig heller ikke at have nogen recidiv hæmmende effekt, men på baggrund af den nylig opstartet behandling under misbrugscenteret og trods den korte tid den har varet, tegner det positivt og Kriminalforsorgen skal ikke afvise et tilsyn."

Kriminalforsorgen har konkluderet, at tiltalte anses for egnet til at modtage en betinget dom, hvortil det anbefales, at der alene knyttes vilkår om prøvetid.

Kriminalforsorgen har i en supplerende erklæring af 25. maj 2011 oplyst, at der ikke er mulighed for at få lægeordineret heroin i forbindelse med en afsoning. Medicinering vil alene kunne bestå i metadon eller anden medicin.

Behandlingscenter Odense, Stofbehandlingen har den 30. maj 2011 afgivet følgende erklæring:

"T er fortsat i behandling med lægeordineret heroin i Behandlingscenter Odense. Han er stadig fuldstændig stabil i sit fremmøde til medicin og er tiltagende engageret i de øvrige behandlingstilbud.

T har formået at reducere illegalt indtag af rusmidler betragtelig, er indgået i medicinsk behandling af sit temperament og angst her, hvilket betyder at selvmedicinering reduceres.

Det er ikke indtryk, at T længere er kriminel aktiv.

Kontakten til T er god, han er imødekommende og overvejende positiv. Han tåler nu at blive korrigeret. Han er åben for forandring, giver selv udtryk for at han har fået det bedre i aktuelle behandlingsforløb."

Forklaring

Der er i landsretten afgivet forklaring af afdelingssygeplejerske A.

A har forklaret, at det er behandlingscentrets indtryk, at T ikke har et sidemisbrug. Når der i erklæringen står, at "illegalt indtag af rusmidler [er reduceret] betragteligt", er det fordi, misbrugscentret ikke kan garantere, at han ikke har et sidemisbrug. Hun har kendt T i 5 år. Heroinbehandlingen har forandret ham markant. Ophør med behandlingen vil være et stort tilbageskridt. Behandlingen består i medicinering to gange dagligt. Dosis er individuelt fastsat. For tiltaltes vedkommende har behandlingen det sigte at blive stoffri. Efter medicineringen skal klienterne blive på centret i 1 time, således at klienterne kan observeres. En gang månedligt bliver der taget en urinprøve. Nogle prøver har vist udslag for andre stoffer, men man kan ikke altid stole på en urinprøve. Misbrugscentret vurderer klienterne ud fra deres adfærd, og T har altid virket helt frisk.

Landsrettens begrundelse og resultat

Straffen findes passende udmålt. Tiltalte, der gennem mange år har været narkoman og mange gange tidligere er straffet, har nu siden december 2010 modtaget lægeordineret heroinbehandling. Denne behandling har han ifølge de afgivne erklæringer passet punktligt. Henset hertil og henset til at ingen har pådraget sig skade ved de to overtrædelser af straffelovens § 119, stk. 1, finder landsretten det undtagelsesvist for-

svarligt at gøre straffen betinget på vilkår som nedenfor bestemt. Med denne ændring stadfæster landsretten dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes med den ændring, at fuldbyrdelsen af straffen udsættes og bortfalder efter en prøvetid på 2 år fra landsrettens dom på vilkår,

at tiltalte i prøvetiden ikke begår strafbart forhold, og
at tiltalte i prøvetiden undergiver sig tilsyn af Kriminalforsorgen."

Landsforeningens Meddelelse 72/2011

Respekt for menneskeliv - Menneskerettigheder - Politiskyderi - Undersøgelse heraf - Belgisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 2

En fransk journalist blev under en tv-reportage i Belgien skudt to gange i benet af to belgiske betjente. Han fik medhold i, at der forelå en krænkelse af art. 2, fordi hans liv blev udsat for fare, men ikke medhold i, at der også forelå en krænkelse af samme artikel som følge af den måde, undersøgelsen i sagen foregik på.

Trévalec mod Belgien app. 30812/07, 14/6 2011

Trévalec, herefter T, en fransk journalist, blev i 2003 skudt, da to betjente affyrede 7 skud mod ham, hvoraf 2 ramte i benet og gav alvorlige skader. Han havde fået tilladelse til at følge nogle specialstyrker i Liège, der bekæmpede bandekriminalitet. Styrkerne var blevet tilkaldt til et varehus, hvor mistænkelige personer var blevet set med våben. Det viste sig senere at være unge mennesker, der legede med attrapvåben. Betjentene, der skød T på få meters afstand, tilhørte ikke specialstyrkerne.

Hele politiapparatet blev kort tid efter aktiveret, anklagere, overordnede politifolk, retsmedicinere m.v., området blev afspærret. Der blev målt op, fotograferet og foretaget afhøring. En undersøgelsesdommer foretog samme nat en rekonstruktion og afhøring af vidner, ligesom radiokommunikation blev sikret.

Det viste sig, at problemet var, at det ordinære politi ikke var blevet informeret om journalistens tilstedeværelse. Det endte med, at påtale mod de to betjente blev opgivet, da de havde handlet i - putativt - selvforsvar.

T appellerede denne afgørelse, som endte med at blive stadfæstet af landsretten i 2007.

Menneskerettighedsdomstolen nåede til, at myndighederne havde været ansvarlige for T's sikkerhed og ikke havde levet op til den fornødne agtpågivenhed, hvilket havde ført til, at den angivne - potentielt dødelige - magtanvendelse og dermed til en alvorlig risiko for liv og førlighed, hvilket udgjorde en krænkelse af artikel 2.

Derimod kunne man ikke afgørende kritisere efterforskningen, bort set fra, at den kunne være afsluttet hurtigere, hvorfor der ikke forelå en krænkelse af artikel 2 på dette punkt.

Spørgsmålet om erstatning var endnu ikke klar til påkendelse.